

คริสเตียนใช้ชีวิตอีกแบบ

Christen leben anders

Zeit mit Gott, 15-27 Februar 2011

สุวรรณี บ. แปลา

Copyright © องค์การสายสัมพันธ์

Kontaktkreis Saisampan e.V.

Ringofenstr. 15

44287 Dortmund

Tel.: 07 00 72 47 26 72

www.saisampan.de

คริสเตียนใช้ชีวิตอีกแบบ

ความเป็นอันหนึ่งอันเดียว (เอเฟซัส 4.17-32; 1 เปโตร 4.3)

ในส่วนแรกของพระธรรมเอเฟซัสบทที่สี่ (ข้อ 1-16) อัครทูตเปาโลได้วาดภาพการดำเนินชีวิตให้สมกับการทรงเรียกให้ผู้อ่านจดหมายของท่านซึ่งเป็นคริสตจักรของพระเยซูที่มีพื้นเพเป็นชาวยิวและชาวต่างชาติ ท่านได้เน้นความเป็นอันหนึ่งอันเดียวของคริสตจักรและความสมบูรณ์ในของประทาน และเป็นเรื่องน่าอัศจรรย์ที่ของประทานแตกต่างกันเหล่านี้ไม่เพียงแต่ไม่สร้างผลกระทบต่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียว แต่ยังทำให้คริสเตียนที่แม้จะมีพื้นเพต่างกันแต่“มีสันติภาพเป็นเครื่องผูกพัน”สามารถสำแดงร่วมกันได้ “จงเพียรพยายามให้คงความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ซึ่งพระวิญญูณทรงประทานนั้นด้วยสันติภาพเป็นพันธะ มีกายเดียวและมีพระวิญญูณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนที่ทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนที่ทั้งปวง และทั่วคนที่ทั้งปวง และในคนที่ทั้งปวง” (เอเฟซัส 4.3-6) “ดูก่อนพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสตเจ้าของเรา ขอให้ท่านปรองดองกัน อย่าถือพวกถือคณะ แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน” (1 โครินธ์ 1.10) “ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับข่าวของท่านว่า ท่านเชื่อมั่นคง เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่ออันเกิดจากข่าวประเสริฐนั้น” (ฟิลิปปี 1.27) เปาโลหนุนใจให้คริสเตียนแต่ละคนให้เป็นผู้ร่วมงานที่มีความกระตือรือร้น และสร้างสรรค์ทุกคนให้สามารถมีส่วนร่วมทำประโยชน์ในคริสตจักร

ในส่วนที่สองของบทที่สี่จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับ

- ความแตกต่างระหว่างคริสเตียนและคนต่างชาติ
- มาตรฐานการเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อ
- ความจำเป็นในการรับการเปลี่ยนแปลงฟื้นฟูโดยพระวิญญูณบริสุทธิ์อยู่เสมอ

เปาโลดึงความสนใจของคริสเตียนไปที่ 3 ทิศทาง นั่นคือ

1. ย้อนกลับไปดูศาสนาต่างชาติที่พวกเขาได้ละทิ้งมา
2. มองไปข้างหน้าที่พระเยซู ผู้ได้ทรงไถ่พวกเขา
3. มองเข้าไปในจิตใจของตนเอง ใจที่บ่งบอกให้เห็นถึงความจำเป็นที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ต้องการชำระให้ทั้งชีวิตบริสุทธิ์

คริสเตียนที่คอยระลึกถึงสามทิศทางนี้อยู่ตลอดเวลา จะเป็นพระแก่คริสตจักรและการพัฒนาที่แข็งแกร่งของคริสตจักรนั้น และพวกเขาจะเป็นคนน่าเชื่อถือท่ามกลางโลกที่เขาขึ้นอยู่กับ ในข้อ 17 ได้นำเอาความคิดของการมีชีวิตที่เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้าที่ได้กล่าวไว้แล้วในข้อ 1 เปาโลไม่ปล่อยให้มีความลังเลสงสัยว่าใครคือผู้มอบคำสั่งให้ท่านถ่ายทอดคำเตือนต่อผู้อ่านจดหมายฉบับนี้ – พระเยซูคริสต์ผู้ทรงยื่นหนุนหลังผู้รับใช้ของพระองค์และผู้ทรงให้อำนาจสิทธิเด็ดขาดแก่เขา ดังนั้นโดยความจริงแล้วองค์พระผู้เป็นเจ้านั้นเองคือผู้ทรงตรัสเตือนในที่นี้ พระองค์ตรัสโดยตรงกับคนของพระองค์ คือกับท่านและกับข้าพเจ้า “พระเยซูตรัสกับนางว่า เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น” (ยอห์น 4.26) พระองค์ต้องการบอกพวกเรานี้ว่า – วิถีทางชีวิตของท่านต้องต่างจากชีวิตของผู้ที่ยังไม่ได้กลับใจ (อ่าน โคโลสี 3.1-13)

เราให้สิ่งใดมากำหนดการดำเนินชีวิตของเรา

“เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปท่านอย่าประพฤติอย่างคนต่างชาติที่เขาประพฤติกันนั้น คือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไร้สาระ โดยที่ความคิดของเขามีคนไป และเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความไม่รู้เท่าถึงการซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องจากใจที่แข็งกระด้างของเขา เขามีใจปราศจากโอตตบปะปล่อยตัวทำการลามกและละโมภในกาม ทำการโสโครกทุกอย่าง” (เอเฟซัส 4.17-19) ในประโยคที่แสดงความเป็นห่วงต่อจิตวิญญาณนี้ เปาโลได้เน้นความแตกต่างระหว่างผู้เชื่อและผู้ที่ไม่เชื่อในพระเจ้า บุคคลที่ไม่พึงพาพระเจ้ามักจะพูดว่า “ทั้งอย่างนี้และอย่างนั้น” ในขณะที่พระคัมภีร์จะพูดถึง “เช่นนี้หรือเช่นนั้น” ตรงนี้เป็นเรื่องของสองเจตคติที่มีความแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง – มนุษย์ยอมรับการล่อหลอมจากพระเจ้าหรือจากทัศนคติของชีวิตตนเองและของโลก ตรงนี้เปาโลไม่ต้องการใช้คำชี้แนะของท่านมาสร้างความกดดันต่อพวกเรา แต่ที่มากกว่านั้นท่านต้องการบอกวามนุษย์ทุกคนแบกความรับผิดชอบต่อชีวิตของเขาเอง เราต้องตัดสินใจว่าเราจะให้ชีวิตแบบเก่าหรือให้เจตคติใหม่เป็นผู้กำหนดชีวิตเรา และเรายังต้องตัดสินใจอยู่เสมอว่าสิ่งใดเราควรทำและสิ่งใดเราควรละทิ้ง “และถ้าท่านไม่เต็มใจที่จะปรนนิบัติพระเจ้า ท่านทั้งหลายจงเลิกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด จะปรนนิบัติพระซึ่งบรรพบุรุษของท่านปรนนิบัติอยู่ในท้องถื่นฟากตะวันออกของแม่น้ำยูเฟรติส หรือของคนอาโมไรต์ในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเจ้า” (โยชูวา 24.15) “เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยังอุตส่าห์กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่พลาดจากทางที่นำไปสู่ความรอด” (2 เปโตร 1.10)

ก่อนที่เปาโลจะพูดถึงวิธีการดำเนินชีวิตใหม่ ท่านได้เตือนความจำของคริสเตียนที่มาจากต่างชาติอีก ครั้งถึงชีวิตเก่าของพวกเขาที่ผ่านมาที่ปราศจากความสัมพันธ์โดยส่วนตัวกับพระเจ้าองค์เที่ยงแท้ ลัทธิต่างชาติได้นำมาซึ่งชีวิตที่ปล่อยปละและการมั่วโลภีย์ ไม่มีมาตรฐานถูกต้องดังตามหลัก จริยธรรม “ลัทธิคนต่างด้าวเปิดเผยตัวตนให้พบเห็นในความเป็นไปได้ต่างๆ และในทุกรูปแบบของ ความไม่เหมาะสม และความรุนแรงในโลกของชีวิตประจำวัน” (F. Rienecker) เปาโลถามหาเบื้องหลัง ของวิถีชีวิตที่ห่างจากพระเจ้า - มันเป็นเรื่องของความคิดที่ผิดทางซึ่งสุดท้ายนำไปพบกับความว่างเปล่า สติที่ไม่กระจ่างชัด จิตใจที่แข็งกระด้างและเฉยเมย ความที่อด้านของจิตสำนึก สุดท้ายความคิด ที่เลวร้ายทั้งหลาย และการเจรจาต่อรองอย่างชาญฉลาดแกมโกงได้เทไหลจากบ่อความอ่อนลของ ความบาปแต่ดั้งเดิม ดังที่อ่านพบได้ในพระธรรมปฐมกาล 3.1-5 “เพราะถึงแม้ว่าเราทั้งหลายได้รู้จัก พระเจ้าแล้ว เราก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ ขอบพระคุณไม่ แต่เรากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเราก็มีคืบไป” (โรม 1.21) “แต่มนุษย์ธรรมชาติจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็น ว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วย วิญญาณ” (1 โครินธ์ 2.14) (อ่านเพิ่มสดุดี 115.5-8)

การจะคิดและใช้ชีวิตตามความคิดของพระเจ้านั้นเป็นไปได้สำหรับผู้ไม่มีพระเจ้าในจิตใจ เพราะ ความรู้ของพระเจ้าจะเกิดขึ้นได้ต่อเมื่อมีการพบปะกับพระองค์โดยส่วนตัวท่านั้น

วางใจในพระคริสต์และรับการเปลี่ยนแปลง (เอเฟซัส 4.20-24; 1 เปโตร 2.9)

ในทางตรงข้ามกับคนที่ไม่ใช่คริสเตียน เมื่อคริสตชนยึดเอาพระคริสต์เป็นหลักนั้น ในเบื้องต้น ไม่ใช่มีสาเหตุจากตัวบุคคล หากเป็นผลจากการมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพระเยซู เราได้รู้จักองค์ พระคริสต์ในฐานะพระผู้ช่วยให้อรอดและพระผู้เป็นเจ้าของเรา เราติดตามพระองค์ในการดำเนิน ชีวิตประจำวัน โดยพระองค์ ความรักอันเที่ยงแท้ของพระองค์ และการประกอบกิจของพระองค์ใน จิตใจเราทำให้เราสามารถมีวิถีชีวิตที่ถวายเกียรติต่อพระองค์ได้ “ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ ทรงฤทธิ์ กระทำสารพัดมากกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ในตัว เรา ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ในคริสตจักร และในพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็น นิิตย์ อามน” (เอเฟซัส 3.20-21) “โดยโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่นี้ ทรงกระทำให้นาน ทั้งหลายมีทุกสิ่งที่ดี เพื่อจะได้ปฏิบัติตามพระทัยพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เกิดผล เป็นที่ขอบในสายพระเนตรของพระองค์ โดยพระเยซูคริสต์ ขอพระสิริจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็น นิิตย์ อามน” (ฮีบรู 13.21) สังธรรมนี้จะเป็นไปได้ก็ต่อเมื่อความไว้วางใจได้เกิดขึ้นใหม่อยู่เสมอ การดำเนินชีวิตของเราเป็นไปตามความสัมพันธ์ร่วมกันกับความเชื่อในองค์พระคริสต์ ที่ใดที่เราใช้

ชีวิตที่เต็มไปด้วยความเชื่อ เราก็จะพบทำที่ที่ถูกต้อง และหากความเชื่อของเราอ่อนแอลง เราจะเห็นผลทันทีในท่าทีของเรา การมีสามัคคีธรรมกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะชนะความเชื่อที่ไม่แข็งแรง และยังเป็นแรงขับเคลื่อนและเป็นแหล่งกำลังของเราเพื่อชีวิตที่บริสุทธิ์ เป็นชีวิตที่คล้ายพระลักษณะพระคริสต์มากขึ้นทุกวัน ความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับพระเยซูช่วยให้เรารู้จักการเดินทางที่แยกเราให้ออกจากความบาปและชีวิตเก่าอย่างแท้จริง แต่สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้อย่างไร? เปาโลได้ชี้เส้นทางให้ - ทางที่หนุนน้ำใจคริสเตียนให้มองไปในสิ่งที่ได้เกิดขึ้นจริงกับความศรัทธาของพวกเขาในพระคริสต์ เปาโลให้เรานึกถึงพื้นฐานความจริงสามข้อ

- พวกท่านได้กำจัดคนเก่าไปแล้ว “เราทั้งหลายรู้แล้วว่า ตัวเก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป และเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป” (โรม 6.6)
- พวกท่านจะได้รับการเปลี่ยนเจตคติใหม่ “อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัยและอะไรดียอดเยียม” (โรม 12.2)
- พวกท่านได้สวมสภาพใหม่แล้ว

ในที่นี้เปาโลใช้ภาพของการสวมและถอดเสื้อผ้า เปรียบได้กับความเป็นจริงของชีวิตคริสเตียนที่มีการขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา - ถอด สวม ถอด สวม การถูกเปลี่ยนใหม่หมายถึงการมีความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลา หากเพียรหมั่นทำซ้ำในสิ่งที่เราถูกสร้างมาให้เป็น (อ่านเพิ่ม โคโลสี 3.8-14)

ตายต่อบาปแล้ว (เอเฟซัส 4.22-23; 2 โครินธ์ 5.17)

การแยกออกอย่างเด็ดขาดระหว่างชีวิตเก่า(ครั้งหนึ่งที่เคยเป็น)และชีวิตใหม่(ปัจจุบัน) ได้นำมาพร้อมกับ การถอด และ การสวม “เนื่องจากการแยกออกนี้ได้สำเร็จแล้วโดยความเชื่อและการบังเกิดใหม่ ชีวิตเก่าของผู้รับเจตหมานฉบับนี้ได้สิ้นสุดไปแล้ว “อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อความบาปแล้วจะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้” (โรม 6.2) พวกเขาได้ปลดวิสัยมนุษย์เก่าออกแล้ว ต่อจากนี้ไปเป็นเรื่องของการถือว่าได้ตายต่อบาปแล้ว “เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่าท่านได้ตายต่อบาป และมีชีวิตสนิทกับพระเจ้าในพระเยซูคริสต์” (โรม 6.11) ท่าทีความเชื่อเช่นนี้จะแสดงให้เห็นเด่นชัดเมื่อการดำเนินชีวิตได้ผ่านไปช่วงเวลาหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ควบคู่ไปกับสิ่งที่แสดงให้เห็น คือสิ่งที่จะต้องทำ - พวกท่านจงถอดวิสัยมนุษย์เก่าออก”(F. Rienecker)

เพราะมนุษย์เก่าได้ถูกถอดออกและได้สวมสภาพใหม่โดยการเกิดใหม่แล้ว - “...ฉะนั้นจงกล่าวแต่ความจริง ฉะนั้นอย่าทำบาปเมื่อโกรธ ฉะนั้นอย่าเปิดโอกาสให้กับมาร ฉะนั้นอย่าลักขโมย...!”

เปาโลชี้ให้เห็นชัดว่า “คนใหม่ที่ถูกสร้างขึ้นตามพระฉายพระเจ้า” คือเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้เราสามารถมีชีวิตตามมาตรฐานจริยธรรมของพระคัมภีร์ และ “เราเป็นและยังคงความเป็นผู้เรียนรู้” อยู่เสมอ เอเฟซัส 4.23 “และจงให้วิญญาณจิตของท่านเปลี่ยนใหม่” ซึ่งให้เราเห็นว่าความเป็นคริสเตียนไม่ใช่เป็นอะไรที่เสร็จสมบูรณ์แล้ว หรือราวกับว่าเราได้กลายเป็นคนสมบูรณ์ไม่มีที่ติไปแล้ว มันเป็นเรื่องของการเปลี่ยนแปลงใหม่อยู่ตลอดเวลา ตราบใดที่เรายังอยู่บนโลกนี้ คริสเตียนยังอยู่ในสภาพการ “กลายเป็น” ตลอดเวลา “ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้านั้นเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างที่ว่าพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น” (1 ยอห์น 3.2) ความหวังนี้ที่ชี้ให้เราเห็นถึงความสมบูรณ์ของพวกเราในอนาคต ควรหนุนใจพวกเราในวันนี้ไม่ให้เราหลีกเลี่ยงกระบวนการเปลี่ยนแปลงเป็นตามพระฉายของพระเยซูคริสต์เจ้า “เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นลักษณะพระฉาย แห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก” (โรม 8.29) “แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าแล้ว จึงแลดูพระสิริขององค์พระผู้เป็นเจ้า และตัวเราก็เปลี่ยนไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือมีศักดิ์ศรีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างศักดิ์ศรีที่มาจากองค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งเป็นพระวิญญาณ” (2 โครินธ์ 3.18) (อ่านเพิ่ม ฟิลิปปี 3. 7-14)

ฉะนั้นจงกล่าวแต่ความจริง (สคูติ 116.11; เอเฟซัส 4.25)

“เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย.....” เปาโลเริ่มรายการความผิดพลาดที่ไม่เหมาะสมกับ“ผู้ได้เป็นคนใหม่” ผู้ใดที่กล่าวความจริงแสดงให้เห็นถึงการเกิดความเปลี่ยนแปลงที่เป็นรูปธรรมในการดำเนินชีวิตหลังจากยอมให้ชีวิตอยู่ภายใต้การปกครองที่ดีของพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระเจ้าทรงจริงจังกับความสัตย์ซื่อของพวกเราทุกแก่ไหน เปิดเผยให้เห็นในข้อเรียกร้องให้มีความจริงใจในการปฏิบัติต่อกันและกันซึ่งได้กล่าวไว้ในพระบัญญัติสิบประการ “อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน” (อพยพ 20.16) “ขอทรงให้ทางเทียมเท็จไกลจากข้าพระองค์และขอโปรดประทานพระธรรมของพระองค์แก่ข้าพระองค์” (สคูติ 119.29)

การมุสาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต“คนเก่า” การโกหกมิใช่เป็นแค่เรื่องของการปกปิดความเป็นจริงหรือการตั้งใจพูดความเท็จเท่านั้น การโกหกมี “เงา” หลายด้าน ซึ่งรวมถึง – พูดเกินหรือน้อยกว่าความเป็นจริง การบิดเบือนเรื่องเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง พูดความจริงแค่ครั้งเดียว การแพร่กระจายข่าวลือ ความหน้าซื่อใจคด ข้อแก้ต่างที่เน่าเหม็น - เราจะพบตัวเองตกอยู่ในวงจรของการโกหกอีกครั้งอย่างรวดเร็ว และง่ายต่อการปล่อยให้ตนเองติดพันกับความเท็จ ไม่ว่าจะเพราะถูกผู้อื่น

ล่อให้หลง หรือเราไม่จริงใจเอง เราสามารถหันไปหาพระองค์ ผู้ที่ได้ชัยชนะต่อวิสัยเก่าของเรา และ
ได้ให้โอกาสใหม่แก่เราในการเอาชนะความบาป

ที่น่าสังเกตคือข้อเรียกร้องของเปาโล “จงเลิกมูสา” มีเหตุมาจาก “พระกายของพระคริสต์” ในฐานะ
ที่เราเป็นอวัยวะแห่งพระกายโดยประมาณพูดได้ว่าการหมุนเวียนของโลหิตทางฝ่ายจิตวิญญาณของ
เราและพระเยซูถูกเชื่อมติดกัน ฉะนั้นเราไม่ต้องโกหก แต่สามารถพูดความจริง “ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่
เจ้าทั้งหลายพึงกระทำ จงพูดความจริงแก่กันและกัน จงให้การพิพากษาที่ประตูเมืองของเจ้าเที่ยงตรง
และกระทำเพื่อศานติ อย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อกันและกัน อย่ารักคำสาบานเท็จ สิ่งเหล่านี้เราเกลียด
ชัง พระเจ้าตรัสดังนี้แหละ” (เศคาริยาห์ 8.16-17)

ฉะนั้นเลิกหน้าซื่อใจคด (เอเฟซัส 4.25; กิจการ 5.1-11)

จากคริสตจักรยุคแรกได้เล่าถ่ายทอดตัวอย่างที่สำคัญของเรื่องความหน้าซื่อใจคด ในเรื่องนี้แสดงให้เห็น
เห็นชัดว่าพระเจ้าผู้ทรงบริสุทธิ และผู้ทรงเป็นความจริงรังเกียจความบาปมากเพียงใด อานาเนียกับ
ภรรยาสัปไฟราเป็นสมาชิกของคริสตจักรรุ่นแรกในกรุงเยรูซาเลม ทั้งสองได้สร้างภาระปัญหาให้กับ
คริสตจักรโดยการเสแสร้งแสดงความรักที่ไม่เห็นแก่ตัว พวกเขาเป็นตัวอย่างของความหน้าซื่อใจ
คดในหมู่คริสเตียนที่เห็นกันทั่วไป การเสแสร้งแสดงทำที่ฝ่ายจิตวิญญาณเพื่อสร้างความประทับใจ
และให้ได้รับผลประโยชน์ต่อตนเอง “จงระวัง อย่ากระทำศาสนกิจเพื่ออวดคนอื่น ถ้าทำอย่างนั้น
ท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทานอย่า
เป่าแตรข้างหน้าท่าน เหมือนคนหน้าซื่อใจคด กระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คน
สรรเสริญ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน
อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น ทานของท่านจะต้องเป็นทานลับ และพระบิดาของท่านผู้
ทรงเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือน
คนหน้าซื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น
เราบอกความจริงแก่ท่านว่าเขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าในห้องชั้นใน
และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงเห็นในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้
ทรงเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่าน” (มัทธิว 6.1-6) (อ่านเพิ่มมัทธิว 15.7-8
และ 23.23-28)

ความผิดของอานาเนียและสัปไฟราไม่ได้อยู่ที่การให้เงินเพียงส่วนหนึ่งของจำนวนเต็มที่ได้จากการ
ขายที่ดิน แต่อยู่ที่การกระทำที่ได้คิดตรึงตรองและตกลงไว้อย่างดีซึ่งค้านกับเสียงภายในของพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ ทั้งสองคงไม่ได้คาดคิดว่าพระเจ้าสามารถเปิดเผยความในใจที่ปิดบังไว้ “ฝ่ายพระ
เยซูทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสว่า เหตุไฉนท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจเล่า” (มัทธิว 9.4)

“เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแพร่พราย” (มาระโก 4.22) “แต่พระเจ้าตรัสกับซาμουเอลว่า อย่ามองดูที่รูปร่างภายนอกหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเจ้าทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดูมนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอกแต่พระเจ้าทอดพระเนตรจิตใจ” (1 ซามูเอล 16.7)

หากเราดูที่ประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ เราจะสังเกตเห็นได้ว่า “การประเมินค่าพระเจ้าผิดนั้นได้เป็นเหตุของความล้มเหลวของมนุษย์ครั้งแล้วครั้งเล่า”(H.-W. Neudorfer) ในกรณีของอานาเนียและสัปปิรา พระเจ้าได้แสดงความศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ โดยการลงโทษการกระทำของคนที่ทั้งสองให้เกิดขึ้นทันตาเห็น - เป็นสัญญาณที่น่าเกรงขามสำหรับคนที่อยู่ในเหตุการณ์ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เชื่อของคริสตจักรในเวลานั้น ความผิดบาปของความเท็จมีความรุนแรงมากเกินกว่าที่เราจะแบกรับได้ คริสเตียนคือผู้คนที่จะขาดความกระฉ่างชัดในการดำเนินชีวิตและการปฏิบัติต่อกันและกันไม่ได้ พระเจ้าและเพื่อนมนุษย์มองหาความสอดคล้องกลมกลืนของความคิด การพูด และการปฏิบัติในตัวเรา “จงระวังที่จะเชื่อฟังถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านและลูกหลานของท่านจะจำไว้เป็นนิตย์เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ดีและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่าน” (เฉลยธรรมบัญญัติ 12.28) “เราก็คือพระเจ้าตรวจค้นจิตใจและทดลองดูใจ เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติการณ์ของเขา ตามผลแห่งการกระทำของเขา” (เยเรมีย์ 17.10)

ฉะนั้นอย่าทำบาปเมื่อโกรธ (เอเฟซัส 4.26-27; สดุดี 4.4)

“เมื่อท่านโกรธ จงอย่าทำบาป” - หมายถึงอะไร? ในคำอธิบายพระคัมภีร์ฉบับหนึ่งตีความว่า “มีความเป็นไปได้ที่เราจะมีอารมณ์โกรธผู้อื่น เช่นเมื่อพระบัญญัติของพระเจ้าถูกละเลย เมื่อความบาปถูกลดความสำคัญลง เมื่อความสงสัยในองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระวาทะของพระองค์ถูกหว่านในจิตใจ เมื่อเราได้ประสบกับศิลปะการล่อลวงของมารที่ใช้กับมนุษย์และนำพวกเขาไปสู่ความหายนะแน่นอนเราไม่สามารถและไม่ควรที่จะเฝ้ามองโดยไม่แยแสหรือไม่ใส่ใจ แต่ไม่ว่าจะโกรธอย่างไรเราจะต้องไม่อยู่ห่างไกลจากความรัก”

ความโกรธที่เป็นบาปไม่ใช่เป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของคริสเตียน ในทันทีที่มีการโต้แย้งที่เดือดดาลควรจะมีการให้อภัยต่อกัน และให้ใช้ชีวิตตามที่ได้ออกหล่อหลอมด้วยความรักขององค์พระเยซูคริสต์ จะเป็นประโยชน์ไม่น้อยหากเราจะตรวจสอบแรงกระตุ้นที่นำพาเราให้เกิดโทสะ เราไม่ควรจะโกรธข้ามวัน แต่ควรจะรีบกำจัดความขุ่นเคืองทันที ผู้ใดเก็บสะสมความขุ่นเคืองและโทสะไว้ในใจ เขาไม่เพียงสร้างความเสียหายให้แก่ตนเองและสังคมที่อยู่ร่วมกัน หากยังเปิดช่องทางให้กับมารสร้างความยุ่งเหยิงอีกด้วย

คำเตือนที่ไว้รับกำจัดความขุ่นเคืองมีเพื่อไว้ป้องกันผลร้ายที่จะเกิดจากการทะเลาะวิวาทที่ยาวนาน “หากมีความจำเป็นที่ต้องมีการเจรจาเพื่อการฟื้นฟูสามัคคีธรรมกับพี่น้อง ก็ควรจะกระทำโดยทันที หากเราสามารถจัดการปัญหาได้โดยไม่ต้องมีการเจรจา ก็ให้รีบอภัยทันที ความขุ่นเคืองจะอันตรายเพิ่มขึ้นเมื่อมันถูกยกข้ามไปอีกวัน” (A. Schlatter) ในสมัยกรีกโบราณเคยมีธรรมเนียมที่ดีว่า – หากผู้ใดถูกความโกรธช่วยจนปล่อยให้เกิดการด่าทอกัน ก่อนตะวันตกดินพวกเขาจะยื่นมือขวาและลาจากกันด้วยคำทักทาย “เพราะว่าถ้าท่านยกความผิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกความผิดของท่านด้วย แต่ถ้าท่านไม่ยกความผิดของเพื่อนมนุษย์พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกความผิดของท่านเหมือนกัน” (มัทธิว 6.14-15) “เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับพี่น้องผู้ใดจงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกความผิดของท่านด้วย” (มาระโก 11.25) “ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุขและความรักโดยความเชื่อ มาจากพระบิดาเจ้า และจากพระเยซูคริสตเจ้า” (เอเฟซัส 6.23) “จงทักทายกันด้วยธรรมเนียม จูบ อันแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระคริสต์เถิด” (เปโตร 5.14)

จะนั้นอย่าลัทธิโหมย (เอเฟซัส 4.28; อพยพ 20.15; 1 เซสะโลนิกา 4.9-12)

“คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก” พูดให้ชัดหมายถึง “คนที่ขโมยจนถึงทุกวันนี้ หรือมีนิสัยขโมย” ในที่นี้เปาโลโยงความคิดไปที่ช่วงเวลาของชีวิตที่ปราศจากพระคริสต์ แต่บัดนี้แนวความคิดเก่าในวิถีชีวิตเดิมควรจะต้องถูกละทิ้ง สำหรับเปาโลไม่ใช่เป็นแค่เรื่องของลัทธิโหมยเท่านั้น แต่รวมถึงการตัดขาดจากวัฏจักรที่ไม่ดีงามของการลัทธิโหมยและการหลีกเลี่ยงการงาน เปาโลได้ตัดเตือนให้มีความสำนึกในหน้าที่ ความสัตย์ซื่อและความขยันหมั่นเพียรในการปฏิบัติงาน ปัญหาคล้ายคลึงกันได้เกิดขึ้นที่คริสตจักรในเซสะโลนิกา ท่านอัครทูตได้กระตุ้นให้มีการแก้ไข เปาโลและเพื่อนร่วมงานได้เลี้ยงชีพด้วยตนเอง และเขาก็คาดหวังให้พี่น้องในคริสตจักรมีทัศนคติเช่นเดียวกัน (อ่าน 2เซสะโลนิกา 3.7-13) “สิ่งที่เปาโลได้กระทำเพื่อมีอิสระในการประกาศพระกิตติคุณและไม่มี ความจำเป็นต้องรับการสนับสนุนในเรื่องเงินทองนั้นผู้รับจดหมายของเขาควรจะใช้ปัจจัยนี้เพื่อสนับสนุนผู้อื่น” (F. Rienecker) เพราะคริสตจักรคือพระกายของพระเยซูคริสต์ซึ่งมีการให้และการรับ “การชดเชย” จึงเป็นข้อหลักของการอยู่ร่วมกัน รวมถึงการร่วมในความยินดีและความเจ็บปวด “ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับเกียรติ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยชื่นชมยินดีด้วย” (1โครินธ์ 12.26) และยังรวมถึงการชดเชยการขาดเหลือโดยส่วนเกินของผู้อื่น ในอันดับแรกเราควรจะให้ความสนใจพี่น้องคริสเตียนก่อน แล้วก็คำนึงถึงคนทั่วไปที่ขัดสน “เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาส ให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อครอบครัวที่มีความเชื่อ”

(กาลาเทีย 6.10) “ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลังน้อย ระลึกถึงพระวาตะของพระเยซูเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ” (กิจการ 20.35) (อ่านเพิ่ม ทิโต้ส 3.14; ยากอบ 4.17) “แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสนแล้วยังใจจืดใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้” (1ยอห์น 3.17)

เป้าหมายของการทำงานโดยความเข้าใจตามหลักพระคัมภีร์ไม่ใช่เพื่อการสะสมความมั่งคั่ง แต่เพื่อสะสมความรักต่อเพื่อนบ้าน ดังนั้นการทำงานจึงนับได้ว่าเป็นธุรกิจทางจิตวิญญาณ

ฉะนั้นเลิกพูดถึงที่ไม่สร้างสรรค์ (เอเฟซัส 4.29; สดุดี 34.13-15)

คงไม่มีใครต้องการมีอาหารที่เหม็นเน่าบูดในบ้านของตนเอง สิ่งเน่าเปื่อยส่งกลิ่นเหม็น เช่นเดียวกับ การพูดไม่ดี เรากำลังกล่าวถึงการสร้างความวุ่นวาย เปาโลพูดอย่างชัดเจนว่า “ไม่ควรมีคำพูดที่เหม็นอับ เน่าเปื่อย ชั่วร้าย ออกจากปากพวกท่าน” เราจะรู้สิทุกอย่างหากคำพูดที่ไม่ดีทุกคำส่งกลิ่นเหม็นอับ แน่นอนแม้สิ่งนี้เป็นไปไม่ได้เพราะคำพูด “ไม่มีกลิ่น” แต่คำพูดที่ไม่ดีสามารถก่อพิษร้ายในบรรยากาศในครอบครัวและคริสตจักร ต้นกำเนิดของคำพูดเลวร้ายมาจากไหน? พระเยซูทรงตรัสว่า “แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน” (อ่านมัทธิว 15.17-20 และ 12.34) พวกเราป่วยสาหัสที่ใจ ดังนั้นเราจึงต้องการผู้เชี่ยวชาญทางด้านหัวใจที่มีฝีมือยอดเยี่ยมที่สุด – องค์พระเยซูคริสต์เจ้า ยาของพระองค์เป็นยาบำบัดจิตวิญญาณธรรมชาติ มีผลในขั้นตอนการชำระล้าง และเสริมสร้างความระมัดระวังตื่นตัว ความสุขุมรอบคอบ และการรู้จักการควบคุมตนเอง

โดยอาศัยกำลังของพระวิญญาณบริสุทธิ์เราสามารถฝึกการควบคุมลิ้นของเรา และไม่เพียงครั้งเดียว แต่ทุกๆวัน “ข้าพเจ้าจะระแวงระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า” (สดุดี 39.1) “จงระวังลิ้นของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง” (สดุดี 34.13) เราสามารถทำให้เป็นนิสัยติดตัวในการไม่พูดให้ร้ายคนอื่นกับบุคคลที่สาม ไม่เข้าร่วมในการสนทนาที่ไร้ความเมตตาและการกระจายข่าวลือ “ฝ่ายเรอบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องรับผิดชอบในถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา” (มัทธิว 12.36) “จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ปรงด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้จักตอบให้ใจแก่ทุกคน” (โคโลสี 4.6)

ในฐานะที่เราเป็นผู้ติดตามพระเยซู แทนการแสดงอาการที่น่ารังเกียจและไม่จำเป็นเราสามารถกล่าวคำพูดที่ดีได้ - คำพูดที่ไม่ทำลายแต่เสริมสร้างและสร้างความยินดี นอกเหนือกำลังความช่วยเหลือในด้านวัตถุ (คนที่ขัดสนในเอเฟซัส 4.28) ยังต้องการคำพูดที่ดีที่จะช่วยพี่น้องคริสเตียนในเวลาที่เหมาะสมและในวิธีที่ถูกต้อง “ปากของคนชอบธรรมเปล่งสติปัญญา และลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม” (สุคติ 37.30) “ลิ้นของคนชอบธรรมคือเงินเนื้อบริสุทธิ์ ความคิดของคนชั่วร้ายมีค่าแต่น้อย” (สุภาษิต 10.20) “พระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำชูผู้ที่เหน็ดเหนื่อยไว้ด้วยถ้อยคำ ทุกๆเช้าพระองค์ทรงปลุก ทรงปลุกหูของข้าพเจ้า เพื่อให้ฟังอย่างผู้ที่พระองค์ทรงสอน” (อิสยาห์ 50.4) “คนทั้งปวงก็กล่าวชมเชยพระองค์และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า คนนี้เป็นบุตรของโยเซฟมิใช่หรือ” (ลูกา 4.22)

ฉะนั้นเลิกทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียดพระทัย (เอเฟซัส 4.30; อิสยาห์ 63.10)

เริ่มต้นจดหมายเปาโลได้เตือนพวกเราว่ามนุษย์ที่ได้ฝากชีวิตไว้กับพระเยซูคริสต์คือผู้ที่ได้รับการประทับตราด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แล้ว “ในพระองค์นั้น ท่านทั้งหลายก็เช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังสัจวาจา คือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่านและได้วางใจในพระองค์ ได้รับการผนึกตราไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา”(เอเฟซัส 1.13) สิ่งนี้เป็นตราประทับของผู้เชื่อ (สัญลักษณ์แสดงความเป็นเจ้าของและการคุ้มครอง)ว่าเป็นคนของพระเจ้า พวกเขาได้กลายเป็นสมบัติของพระองค์ และโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์พระคริสต์ได้เข้าสถิตในพวกเขา หากเวลานี้เราทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในตัวเราเสียดพระทัย ก็ไม่ได้หมายความว่าเราจะสูญเสียพระองค์หรือถูกพระเจ้าขับออก พระเยซูได้ทรงสัญญากับคนของพระองค์ว่า “ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่าน และจะประทับอยู่ในท่าน” (ยอห์น 14.17)

แต่เปาโลหมายถึงอะไรเมื่อท่านกล่าวว่า เราสามารถทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียดพระทัย? ในโรม 1.4 ท่านอัครทูตเขียนว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงทำให้มนุษย์บริสุทธิ์ และเมื่อได้เป็นสมบัติของพระเจ้า พระองค์ทรงช่วยเราให้เป็นเหมือนพระเยซู - กรุณาเหมือนพระเยซู เมตตาเหมือนพระเยซู สัตย์จริงเหมือนพระเยซู ซื่อสัตย์และวางใจได้เหมือนพระเยซู ถ่อมใจและเชื่อฟังเหมือนพระเยซู

ความช่วยเหลือของพระวิญญาณบริสุทธิ์แสดงออกให้เห็นโดยการเตือนเราว่า

- พระลักษณะของพระเยซูเป็นอย่างไรและพระองค์ได้ทรงสอนอะไรเรา
- พระองค์ทรงเปิดเผยความผิดบาป ตักเตือน คำนิมิต แก้ไข และปลอบโยนเรา

- ทรงอธิษฐานเพื่อเราและทรงอธิษฐานพระวาระของพระเจ้าให้เราเข้าใจ

หากเราต่อต้านการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ หากเราเพิกเฉยต่อพระสุรเสียงของพระองค์ หากเราปล่อยปละละเลยต่อการศึกษาพระคัมภีร์และการอธิษฐาน หากเราไม่เชื่อฟังพระคำของพระเจ้า นี่แหละเรากำลังทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย

พวกเราสามารถใช้พระธรรมเอเฟซัสบทที่ 4 ข้อ 25-32 ช่วยในการทำบททดสอบ ในขณะที่อ่านให้ เราให้ความสนใจกับการกระทำที่เป็นด้านบวกและด้านลบ เราจะเห็นชัดว่าสิ่งใดทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์เสียพระทัย – อะไรคือสิ่งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ต้องการบอกฉันเป็นการส่วนตัว?

ฉะนั้นอย่าเปิดโอกาสให้กับมาร (เอเฟซัส 4.31; โคลโลสี 3.8)

เปาโลได้แจกแจงนิสัยต่างๆที่ไม่ดีในด้านความก้าวร้าวซึ่งสมควรจะถูกขจัดออกจากคริสตจักร – ความขมขื่นใจ ความขัดเคือง ความโกรธ การทู่เถียง การพุดจาคุหมิ่น รวมทั้งการร้ายทุกอย่าง “อารมณ์ห้าประเภทนี้ที่มีความโกรธอยู่ศูนย์กลาง เป็นลำดับการเพิ่มความรุนแรงที่เกิดจากเตาไฟที่ระอุอยู่กลางใจแล้วระเบิดออกมาภายนอก จากใจที่ขมขื่น เป็นความขัดเคือง ประทุเป็น โทสะ ตะโกน จนถึงขั้นคำทอและพุดให้ร้ายผู้อื่น การแสดงออกอารมณ์เหล่านี้รวมทั้งการกระทำที่เลวร้ายต่างๆ สมควรจะต้องถูกกำจัดให้หมดไปจากคริสตจักร” (R. Schnackenburg)

ความบาปเกิดขึ้นในใจแบบ”ไม่มีตัวตน”ก่อนที่จะแสดงออกเป็นคำพุดและการกระทำ เหตุฉะนั้นสิ่งสำคัญคือต้องจัดการกับเตาไฟที่อยู่ภายใน เพื่อที่จะไม่เป็นเหตุให้ระเบิดออกมาภายนอกได้

ความขมขื่นใจ – ในหลายกรณีเป็นการเริ่มต้นของการพัฒนาการที่เลวร้าย “เป็นท่าทีของความรู้สึกที่กลืนกินเก็บกดทุกสิ่ง และไม่ว่าด้วยสาเหตุใดก็ตามก่อให้เกิดความขมขื่นใจที่สร้างความรู้สึกอยู่เสมอว่าสิทธิความชอบธรรมของตนเองถูกแทรกแซง (อ่านฮีบรู 12.14-15) จากจุดนี้เขาเริ่มสร้างบรรยากาศอารมณ์ร้อนอ้าวในจิตใจด้วยตัวเอง เป็นการแบกคิดตัวไปทุกแห่ง นั่นคือความนึกคิดที่ขมขื่นอันเดิมคอยเกิดใหม่ซ้ำซากในจิตใจ และคอยเจาะไชอารมณ์ความรู้สึก” (F. Rienecker) ใจขมขื่นมีความเกี่ยวข้องกับการถือสาเอาความ เราแบกภาระหนักซึ่งเราไม่จำเป็นต้องแบกเลย เรา รู้สึกเหนื่อยและหมดกำลัง ราวกับว่ามีวัตถุแปลกปลอมที่คอยขัดเสียดจิตใจเราไม่หยุดหย่อน และเหมือนเม็ดกรวดที่ติดอยู่ในรองเท้าที่คอยทิ่มแทงและสร้างความเจ็บปวด ตรงนี้สิ่งเดียวที่ช่วยได้คือการกำจัดสิ่งแปลกปลอมนี้ เพื่อหลีกเลี่ยงไม่ให้เลวร้ายไปกว่านี้ “จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือเผ่าใด ซึ่งจิตใจของเขาหันไปจากพระเยซูคริสต์พระเจ้าของเรา

ไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็นคีหมี และ
บอระเพ็ด” (เฉลยธรรมบัญญัติ 29.18) “ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่น และคิดพันธะ
แห่งความอธรรม” (กิจการ 8.23) (อ่านเพิ่ม โครินธ์ 3.1; ยากอบ 3.11,14)

แทนการเปิดช่องให้ความขมขื่นใจรวมทั้งผลเลวร้ายที่จะตามมาให้มีโอกาสในใจเรา เราควรจะมี
ไปที่พระเยซู และปฏิบัติต่อกันและกันด้วยมิตรภาพ เมตตา และพร้อมที่จะให้อภัย

สวมใส่สันติไมตรี (เอเฟซัส 4.31-32)

เรารู้แกล้งใจจากประสบการณ์ของตัวเองว่า “ชีวิตนั้นเต็มไปด้วยสถานการณ์ที่ยั่วจนสามารถทำให้
คนสูญเสียความอดทน ไม่มีหนทางใดที่จะหลีกเลี่ยงสถานการณ์ที่น่าเคืองใจได้ แต่นั่นก็ขึ้นอยู่กับ
กับคริสเตียนซึ่งได้กลับใจใหม่ว่าจะมีกิริยาโต้ตอบอย่างไร โดยธรรมชาติและลักษณะมนุษย์ทั่วไป
จะโกรธ เดือดดาล และคำทอใส่ผู้สับสนประมาทเขา แต่เมื่อใดที่ธรรมิกชนคนหนึ่งสูญเสียความอดทน
เขาก็ได้สูญเสียการเป็นพยานในฐานะคริสเตียนไปด้วย คริสเตียนที่โมโหโทสะเป็นจีนโทษญาติที่แ่
สำหรับความเชื่อ” (W. MacDonald)

เปาโลชี้เส้นทางที่ดีกว่า – เส้นทางแห่งความมีมิตรไมตรี ความรัก และความพร้อมในการให้อภัย
โยเซฟลูกชายยากอบบรรพบุรุษของชาวอิสราเอลได้ใส่ใจระวังไม่ให้เดินออกนอกเส้นทางนี้ แม้ว่า
พี่ชายของโยเซฟเคยเหยียดหยัน โกรธ เกลียด คูหมิ่น และข่มเหงเขามาก่อน โยเซฟกลับเผชิญพบพวก
เขาด้วยมิตรไมตรี และได้อภัยบาปอันเลวร้ายที่พวกเขาเคยกระทำต่อเขาไว้ ที่โยเซฟทำเช่นนี้ได้
เพราะท่ามกลางความยากลำบากในการดำเนินชีวิตเขาได้ยึดมั่นในพระเจ้า มนุษย์ได้อาหลายสิ่ง
หลายอย่างไปจากเขา แต่พวกเขาไม่สามารถเอาพระเจ้าไปจากโยเซฟได้ (อ่านปฐมกาล 45.1-9 และ
50.15-21) โยเซฟไม่ปล่อยให้ความทุกข์ยากแสนเข็ญกลายเป็นความขมขื่นเกาะติดจิตใจเขา เขาได้
ฝากความไว้วางใจไว้กับผู้อื่น เขาเห็นว่า – พระองค์ทรงกระทำให้เกิดผลดี เช่นกันพระเจ้าทรง
ต้องการทำให้พวกเราสามารถเดินบนเส้นทางนี้ได้

พระเจ้าเองทรงเป็นพระเจ้าแห่งการให้อภัย พระองค์ได้สำแดงให้เห็นอย่างเด่นชัดใน “พระคริสต์”
ที่กางเขนพระองค์ทรงยกโทษบาปทุกอย่างของเรา เรามีชีวิตและเป็นอยู่ – ทุกวินาที ก็โดยพระราช
กิจที่ยิ่งใหญ่นี้ ใครที่มีชีวิตจากการได้รับการอภัย (เพราะเขาได้ถูกปลดปล่อยจากชีวิตที่อยู่ใต้ความ
บาปและได้รับการชำระและได้ถูกทำให้มีชีวิตอีกครั้งพร้อมกับพระเยซู) จะไม่สามารถเป็นอื่นได้
นอกจากจะยอมอภัยเพื่อนบ้านของเขา “และขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ เหมือนข้า
พระองค์ยกโทษผู้ที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น” (มัทธิว 6.12)

สวมใส่การให้อภัย (เอเฟซัส 4.31-32; มัทธิว 18.21-35)

ในเรื่องของการให้อภัยเปโตรมีความเห็นว่า“ถึงเจ็ดครั้ง”ก็เป็นการยอมที่ควรถือได้ว่าใจกว้างและเป็นปริมาณที่มากที่สุด เขาทูลถามพระเยซูเกี่ยวกับเรื่องนี้ แต่พระองค์กลับให้คำตอบที่สร้างความตะลึง จนทำให้ผู้ฟังนิ่งพูดไม่ออก “ไม่ใช่เจ็ดครั้ง แต่เจ็ดสิบครั้งคุณเจ็ด” หมายความว่า “ซ้ำแล้วซ้ำอีก” นี่คือการอภัยที่ไม่มีที่สิ้นสุด เป็นการยกโทษที่ไม่คิดถึงกาทำผิดบาปของพี่น้อง และไม่คอยรื้อฟื้นต่อว่า แต่จะจัดการในวิถีทางพระกรุณาของพระเจ้า นี่คือมาตรฐานที่สมควรจะนำมาใช้แม้แต่กับความผิดที่เล็กน้อยนิด เพราะต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าพวกเราทุกคนเป็นลูกหนี้ที่ไม่สามารถชดใช้หนี้ได้ และต้องพึ่งพาพระคุณของพระองค์ที่เราไม่สมควรจะได้รับ

ในทางปฏิบัติมันเป็นการยากที่จะคอยให้อภัยอยู่เสมอ - จำเป็นด้วยหรือที่เราต้องยอมต่อการสับประมาทครั้งใหม่ การทิ่มแทงจิตใจครั้งใหม่ การคิดปองร้ายครั้งใหม่ การพุดให้ร้ายครั้งใหม่? ไม่เท่าไรเราก็จะสะดุดขอบเขตความอดทนของเรา ด้วยกำลังของตัวเองเราเองเราไม่สามารถปฏิบัติให้ถูกต้องตามเงื่อนไขข้อกำหนดของพระเจ้าได้ เราต้องพึ่งพาพระองค์โดยสิ้นเชิง และทุกสถานการณ์ใหม่ และเราต้องคอยเตือนตัวเองอยู่เสมอว่าเราก็เช่นกันมีชีวิตโดยอาศัยการอภัยบาปที่ไร้ขอบเขตของพระเจ้า “จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องผิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา แม้เขาจะผิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนนั้น แล้วว่า ฉันกลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขาเถิด” (ลูกา 17.3-4) “ถ้าท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็จะยกโทษของผู้นั้นด้วย ถ้าข้าพเจ้าได้ยกโทษของคนนั้น เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์” (2 โครินธ์ 2.10) (อ่านเพิ่ม โคโลสี 3.13)

สิ่งใดคือความเป็นไปได้ที่ทำให้เราต้องยกโทษต่อกัน - การดูหมิ่นที่ไร้ความปราณี? การกล่าวหาที่รุนแรง? การตัดสินใจที่ไม่เป็นธรรม? การเพิกเฉยและไม่ใส่ใจสถานการณ์และความต้องการของฉันทัน? และอาจเป็นไปได้ที่ผู้อื่นพยายามผลักดันตัวเองให้อยู่หน้าแถวและฉันต้องยืนอยู่ข้างหลัง การที่มีคนใช้ความไว้วางใจของฉันในทางที่ผิด การที่คนใช้คำพุดให้ฉันสับสน สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่สิ่งเล็กน้อยเลย แต่อย่างไรก็ตามเราควรจะให้ให้อภัยอย่างไม่มีข้อจำกัด

พระเยซูไม่ทรงปล่อยให้เรายู่กับปัญหาโดยลำพัง พระองค์แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พระเมตตาของพระเจ้าอยู่ฝ่ายเดียวกับคนที่ให้อภัย “อย่าพุดว่า ข้าจะแก้แค้นความชั่ว จงรอคอยพระเจ้า พระองค์จะทรงช่วยเจ้า” (สุภาษิต 20.22) (อ่านเพิ่มฟิลิปปี 2.5-8)